

Rolnummer 6068
Arrest nr. 157/2015 van 4 november 2015

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 4.8.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals vervangen bij artikel 82 van het Vlaamse decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, ingesteld door D.Q. en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters A. Alen en J. Spreutels, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, T. Merckx-Van Goey, F. Daoût en T. Giet, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Alen,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van het beroep en rechtspleging

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 23 oktober 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 24 oktober 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 4.8.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals vervangen bij artikel 82 van het Vlaamse decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 1 oktober 2014, tweede editie), door D.Q., de vzw « Aktiekomitee Red de Voorkepen », L.M. en H.B., allen bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Vande Castele, advocaat bij de balie te Antwerpen.

Memories en memories van wederantwoord zijn ingediend door :

- D.Q., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. P. Vande Castele;
- de nv « Louis Mols Algemene Aannemingen » en Frank Mols, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. J. Bosquet, advocaat bij de balie te Antwerpen;
- de Vlaamse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. M.E. Storme, advocaat bij de balie te Gent.

De verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend.

Bij beschikking van 15 juli 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers T. Merckx-Van Goey en F. Daoût te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 16 september 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 16 september 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. In rechte

- A -

A.1. D.Q. zet uiteen dat hij, als eigenaar van een erf dat paalt aan een perceel waarvoor Frank Mols namens de nv « Louis Mols Algemene Aannemingen » een verkavelingsvergunning heeft aangevraagd, een bezwaar heeft ingediend in het kader van het openbaar onderzoek dat is gevoerd naar aanleiding van die verkavelingsaanvraag. De gemeente heeft hem per brief gemeld dat de aanvraag werd geweigerd.

De aanvrager Frank Mols heeft tegen de afwijzende beslissing van het college van burgemeester en schepenen een beroep ingesteld bij de deputatie.

Hoewel D.Q. verklaart over het instellen van dat beroep niet te zijn ingelicht, heeft hij bij de deputatie een memorie van tussenkomst ingediend. Hij stelt dat aan zijn verzoek om van de datum van de hoorzitting van de deputatie op de hoogte te worden gebracht, geen gevolg is gegeven.

Hij heeft bij toeval vastgesteld dat op de webstek van de Raad voor Vergunningsbetwistingen een arrest nr. A/2014/0175 van 11 maart 2014 is bekendgemaakt waarin de Raad het beroep tegen de afwijzende beslissing van de deputatie gegrond heeft bevonden.

Naar aanleiding van zijn cassatieberoep tegen dat arrest heeft de Raad van State bij zijn arrest nr. 228.690 van 7 oktober 2014 een prejudiciële vraag gesteld aan het Hof.

A.2.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet door artikel 4.8.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO).

Het nieuwe artikel 4.8.21 van de VCRO, vervangen bij artikel 82 van het Vlaamse decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscollèges (hierna : decreet van 4 april 2014), neemt grotendeels de bewoordingen van het oude artikel 4.8.21 van de VCRO over.

A.2.2. In een eerste onderdeel van het middel klagen de verzoekende partijen aan dat artikel 4.8.21 van de VCRO de mogelijkheid om tussen te komen in de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen beperkt tot « de personen, vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid », van de VCRO. Daartoe behoort inzonderheid « elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings- validerings- of registratiebeslissing ».

Die restrictieve definiëring leidt ertoe dat enkel personen die een belang hebben om bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen een annulatieberoep in te stellen, kunnen tussenkomen en dat andere personen daarvan worden uitgesloten - zoals D.Q. - die verklaren als nabuur een belang te hebben bij de oplossing van de zaak, maar die niet kunnen tussenkomen omdat de deputatie de verkavelingsvergunning heeft geweigerd en zij geen belang zouden hebben bij een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Aldus verhindert de decreetgever dat de bestuursrechter een oordeel velt, met kennis van het standpunt van diegenen die de betwiste beslissing willen verdedigen.

De verzoekende partijen merken op dat voor de Raad van State elke persoon die belang heeft bij de oplossing van de zaak krachtens artikel 21bis van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, kan tussenkomen. Het is niet verantwoord om niet in dezelfde mogelijkheid te voorzien in de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De verzoekende partijen refereren aan het arrest nr. 228.692 van 7 oktober 2014 van de Raad van State en voeren aan dat een belanghebbende als « betrokken partij » als bedoeld in artikel 4.7.23, § 1, van de VCRO kan worden gehoord in de procedure voor de deputatie, terwijl artikel 4.8.21 van de VCRO de mogelijkheid tot tussenkomst bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen beperkt. Aldus worden belanghebbenden uitgesloten die nochtans wel kunnen worden betrokken bij de procedure voor de deputatie.

Volgens de verzoekende partijen schendt artikel 4.8.21 van de VCRO derhalve de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, door aan die personen de hoedanigheid van tussenkomende partij te ontzeggen.

A.2.3. In een tweede onderdeel van hun middel voeren de verzoekende partijen meer specifiek de schending aan van artikel 23 van de Grondwet, dat het recht op bescherming van een gezond leefmilieu en het recht op bescherming van de gezondheid waarborgt.

Volgens de verzoekende partijen moet de rechtsbescherming bij betwistingen die de rechten op bescherming van een gezond leefmilieu en van de gezondheid betreffen de rechter toelaten een beslissing te nemen met kennis van het standpunt van diegenen die de oorspronkelijke overheidsbeslissing willen verdedigen. Men mag diegenen die geen belang hadden om bij de deputatie op te komen tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente, niet uitsluiten.

De verzoekende partijen stellen dat om de redenen aangehaald bij hun grieven over de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet *mutatis mutandis* ook artikel 23 van de Grondwet is geschonden.

A.2.4. In een derde onderdeel van hun middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het Verdrag van Aarhus en de richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectenbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, die het recht van inspraak van het publiek waarborgen.

De verzoekende partijen refereren opnieuw aan het voormelde arrest van de Raad van State nr. 228.692, waarin de Raad eraan herinnert dat de nationale rechter « vermag de in het nationale recht vastgelegde criteria uit te leggen in overeenstemming met de doelstellingen van artikel 9.3 van het Verdrag van Aarhus ».

Volgens de verzoekende partijen wordt het gelijkheidsbeginsel, in samenhang gelezen met het Verdrag van Aarhus en met de richtlijn 2011/92/EU, geschonden doordat artikel 4.8.21 van de VCRO het recht om tussen te komen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen voorbehoudt aan de personen bedoeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, van de VCRO, met uitsluiting van personen die betrokken partij kunnen zijn in de zin van artikel 4.7.23 van de VCRO en die kunnen worden gehoord in de procedure bij de deputatie.

A.3.1. De Vlaamse Regering merkt op dat artikel 4.8.21 van de VCRO en artikel 20 van het Vlaamse decreet van 4 april 2014 dezelfde draagwijdte hebben, aangezien het decreet vermeld in artikel 2, 1°, b), waarnaar het voormelde artikel 20 verwijst, de VCRO is.

De bepaling waarnaar verwezen wordt, is in beide gevallen artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, van de VCRO, dat bepaalt welke personen een beroep kunnen instellen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, onder meer elke « natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings- validerings- of registratiebeslissing ».

Volgens de Vlaamse Regering berust het middel op een verkeerde lezing van artikel 4.8.21, § 1, van de VCRO, dat in samenhang moet worden gelezen met artikel 4.8.11, § 1, en met artikel 4.7.23 van de VCRO.

In de veronderstelling dat een persoon rechtsreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden van een vergunning en tegen de vergunningsaanvraag een bezwaarschrift heeft ingediend, geldt immers het volgende in de verschillende mogelijke hypothesen :

a) indien de vergunning wordt toegekend, kan hij beroep aantekenen bij de deputatie krachtens artikel 4.7.21, § 2, van de VCRO;

b) indien de vergunning wordt geweigerd en er een beroep is ingesteld bij de deputatie, dan kan hij, als hij tegen de vergunningsaanvraag een bezwaarschrift heeft ingediend, verzoeken om gehoord te worden en wordt hij « betrokken partij » in de procedure (artikel 4.7.23 van de VCRO, zoals uitgelegd door de Raad van State bij zijn voormelde arrest nr. 228.692);

c) indien de deputatie de vergunning toekent of het beroep tegen de toegekende vergunning verwerpt, kan hij bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen beroep instellen krachtens artikel 4.8.11, § 1, 3°, van de VCRO, als persoon die rechtsreeks of onrechtstreeks hinder of nadelen kan ondervinden van de vergunning, minstens indien hij de deputatie gevraagd had om gehoord te worden;

d) indien de deputatie de vergunning weigert, nadat hij beroep heeft ingesteld tegen de oorspronkelijke toekenning van de vergunning, kan hij nog steeds tussenkomen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen als « persoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings- validerings- of registratiebeslissing », zoals blijkt uit het arrest nr. A/2014/0012 van 14 januari 2014 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Dat strookt ook met de tekst van het decreet (« als gevolg van ») en mag niet worden gelezen in die zin dat er reeds een vergunning moet zijn maar in die zin dat het ook de hypothese omvat

dat er nog geen vergunning is maar dat men nadeel of hinder kan lijden indien als gevolg van een vernietiging van de weigeringsbeslissing alsnog een vergunning wordt toegekend. Dan is er weliswaar nog geen nadeel of hinder, maar kan men nog steeds hinder of nadeel ondervinden;

e) indien de deputatie de vergunning opnieuw weigert terwijl hij had gevraagd om gehoord te worden naar aanleiding van een beroep tegen de oorspronkelijke weigeringsbeslissing, dan geldt precies hetzelfde als de hypothese onder d). Dat blijkt duidelijk uit het arrest nr. A/2013/0753 van 17 december 2013 van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De Vlaamse Regering is derhalve van mening dat het door de verzoekende partijen aangeklaagde verschil in behandeling niet bestaat. En er kan dan ook geen beperking zijn van het recht op bescherming van een gezond leefmilieu.

De Vlaamse Regering besluit dat het middel faalt in alle onderdelen.

A.3.2. Tot slot merkt de Vlaamse Regering op dat de eerste verzoeker zich in geen van de voormelde hypothesen a) tot e) bevindt, omdat hij niet is tussengekomen in de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, naar eigen zeggen omdat hij eerst na het arrest van die Raad te weten is gekomen dat er een procedure was bij die Raad.

Dat probleem is volgens de Vlaamse Regering geheel vreemd aan de aangevochten bepalingen.

Aldus dient met dat specifieke probleem geen rekening te worden gehouden in het kader van de abstracte normcontrole naar aanleiding van een beroep tot vernietiging, minstens nu het belang van die verzoekende partij bij dat beroep niet wordt betwist.

Voor de vraag of dat relevant is in het kader van een prejudiciële procedure, verwijst de Vlaamse Regering naar de zaak die bij het Hof aanhangig is onder nr. 6063.

A.4.1. De nv « Louis Mols Algemene Aannemingen » en Frank Mols hebben een memorie ingediend teneinde tussen te komen voor het Hof.

Frank Mols heeft als gedelegeerd bestuurder van de nv « Louis Mols Algemene Aannemingen » de verkavelingsaanvraag ingediend waartegen D.Q. bezwaar maakt. De nv « Louis Mols Algemene Aannemingen » en Frank Mols verklaren een belang te hebben bij hun tussenkomen, aangezien zij tevens partij zijn in de zaak waarvoor de Raad van State een prejudiciële vraag heeft gesteld over dezelfde bepaling. Zij zijn door de griffie van het Hof uitgenodigd om in het kader van het huidige beroep een memorie in te dienen.

A.4.2. De tussenkomen partijen voeren allereerst aan dat de tweede, de derde en de vierde verzoekende partijen niet doen blijken van enig belang bij hun beroep.

A.4.3. Wat de grond van de zaak betreft, zijn zij in eerste instantie van mening dat er te dezen geen vergelijkbare categorieën van personen zijn.

De prejudiciële vraag gaat uit van een vergelijking tussen personen die rechtstreeks of onrechtstreeks nadeel kunnen ondervinden van de voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bestreden vergunningsbeslissing en andere dan de in artikel 4.8.11, § 1, van de VCRO bedoelde personen, die bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen een beroep kunnen instellen of willen tussenkomen.

Volgens de tussenkomen partijen dient artikel 4.8.11, § 1, van de VCRO echter zo te worden geïnterpreteerd dat slechts de personen die rechtstreeks of onrechtstreeks kunnen worden geraakt door de beslissing waarover het rechtscollege oordeelt, kunnen tussenkomen. De door het decreet beoogde categorie van personen valt samen met de personen die een belang hebben bij de beslechting van het geschil.

De tussenkomen partijen refereren aan de arresten nrs. A/2013/0753 van 17 december 2013 en A/2014/012 van 14 januari 2014, waarin de Raad voor Vergunningsbetwistingen oordeelde dat de betrachting van een derde belanghebbende om een vernietiging van de weigering van een vergunning af te wenden, volstaat om tussen te komen.

Die grondwetsconforme interpretatie zou het mogelijk maken te besluiten dat er geen verschil in behandeling is.

A.4.4. In ondergeschikte orde zijn de tussenkomenende partijen van mening dat het verschil in behandeling berust op een objectief en adequaat criterium, te weten het al dan niet lijden van enig nadeel of hinder door een vergunningsbeslissing.

Een tussenkomst die ertoe strekt de beslissing tot weigering van een vergunning te ondersteunen, vertegenwoordigt enkel een hypothetisch belang.

De maatregel is ook evenredig met de doelstelling om de *actio popularis* die berust op een louter hypothetisch belang te vermijden.

Volgens de tussenkomenende partijen menen de verzoekende partijen ten onrechte dat de indiener van een bezwaar die wil verhinderen dat een beslissing tot weigering van een verkavelingsvergunning wordt vernietigd, geen rechtstreekse of onrechtstreekse hinder zou ondergaan. De Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft dat niet geoordeeld. D.Q. is zelfs niet tussengekomen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. De omstandigheid dat hij niet werd geïnformeerd door de griffie, is vreemd aan de bestreden wetsbepalingen.

A.4.5. De tussenkomenende partijen betogen voorts dat het middel, in zoverre het de schending van artikel 23 van de Grondwet aanvoert, juridische grondslag mist, aangezien het recht op toegang tot de rechter is gewaarborgd in artikel 13 van de Grondwet en niet in artikel 23 ervan.

De bescherming van het leefmilieu en de *standstill*-verplichting die in artikel 23 van de Grondwet besloten liggen, hebben geen betrekking op regels in verband met de toegang tot een rechtscollege. Bovendien is de toegang tot de rechter niet gewijzigd, noch verminderd door het decreet van 4 april 2014.

A.4.6. Volgens de tussenkomenende partijen leidt de toetsing aan de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet in samenhang gelezen met het Verdrag van Aarhus en de richtlijn 2011/92/EU niet tot een ander besluit, nu er geen discriminatie tussen vergelijkbare categorieën van personen kan worden aangetoond.

De tussenkomenende partijen refereren aan het voormelde arrest nr. 228.692, waarin de Raad van State oordeelde dat personen die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder kunnen ondervinden door het inwilligen van een vergunningsaanvraag, en die een bezwaarschrift hebben ingediend en hebben gevraagd om in het kader van het administratief beroep te worden gehoord, moeten worden beschouwd als belanghebbenden.

De situatie waarbij een derde belanghebbende dient te worden gehoord in het kader van het administratief beroep, is echter fundamenteel verschillend van de situatie van een persoon die een beroep instelt bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen als administratief rechtscollege.

In het kader van een administratief beroep kan de derde belanghebbende inderdaad wegen op de zaak omdat de deputatie door middel van de devolutive werking kan beslissen over het uitreiken van een vergunning. Bij een beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen een beslissing tot weigering van de vergunning kan een derde belanghebbende tussenkomen en worden diens rechten in ieder geval gevrijwaard omdat hij in geval van een vernietiging opnieuw kan worden gehoord bij de heroverweging van de aanvraag door de deputatie.

A.5. D.Q. verklaart een memorie te hebben ingediend in de zaak nr. 6063, die betrekking heeft op een prejudiciële vraag over artikel 4.8.21 van de VCRO vóór de wijziging ervan bij decreet van 4 april 2014.

In onderhavige zaak nr. 6068 is hij een van de verzoekers.

Hij wijst erop dat het nieuwe artikel 4.8.21 van de VCRO inhoudelijk identiek is aan de vorige bepaling die in het geding is in de zaak nr. 6063.

Hij verklaart zich aan te sluiten bij het beroep tot vernietiging en verzoekt het Hof dat beroep gegrond te verklaren.

A.6.1. De verzoekende partijen wijzen op de samenhang tussen de zaken nrs. 6063 en 6068, nu de opeenvolgende versies van artikel 4.8.21 van de VCRO inhoudelijk identiek zijn.

Niettemin gaat het om onderscheiden decretale bepalingen.

A.6.2. De verzoekende partijen stellen vast dat de tussenkommende partijen het belang van de tweede, derde en vierde verzoekende partijen betwisten.

Zij wijzen erop dat de rechtspraak van het Hof in die zin gevestigd is dat het belang van één verzoekende partij volstaat en dat het belang van de eerste verzoekende partij niet wordt betwist.

In ondergeschikte orde verklaren zij dat H.B. betrokken is bij procedures bij de Raad van State en bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen met betrekking tot een vergunning voor een skipiste in natuurgebied.

Zij verklaren voorts dat de vzw « Aktiekomitee Red de Voorkempen » krachtens haar statutair doel een belang heeft om voor het Hof in rechte te treden en dat het Hof dat belang al eerder heeft aanvaard.

A.6.3. In antwoord op de argumentatie van de Vlaamse Regering dat aan de bestreden bepalingen een conforme en ruime interpretatie kan worden gegeven zoals de Raad voor Vergunningsbetwistingen in twee arresten van 2013 en 2014 heeft gedaan, voeren de verzoekende partijen aan dat de verwijzing naar die twee arresten irrelevant is.

Het blijft een feit dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen de eerste verzoeker D.Q. in dezelfde periode niet heeft aanvaard als tussenkommende partij en dat hij niets afwist van die procedure.

In de voormelde arresten diende de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich uit te spreken over de ontvankelijkheid van verzoeken tot tussenkomst. In de huidige zaak werd D.Q. ondanks zijn bezwaarschrift tijdens het openbaar onderzoek en zijn memorie van tussenkomst bij de deputatie volledig genegeerd. Te dezen is het niet de vraag of een concreet verzoek tot tussenkomst voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen ontvankelijk kon worden verklaard, maar of die Raad iemand zoals D.Q. op grond van het administratief dossier niet moest aanmerken als tussenkommende partij.

A.6.4. De verzoekende partijen stellen vast dat de Vlaamse Regering vraagt de bestreden bepalingen op conforme wijze te interpreteren, in die zin dat de bewoordingen « elk van de personen, vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, van het VCRO » elke persoon zouden omvatten die een belang heeft bij de oplossing van de zaak, zodat het verschil in behandeling onbestaand zou zijn.

Zij merken op dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen D.Q. destijds niet heeft aangeschreven omdat hij nu eenmaal geen tussenkommende partij in de zin van artikel 4.8.21 van de VCRO was, noch kon zijn. Hij had immers geen belang om op te komen tegen de beslissing van de deputatie tot weigering van de vergunning en ontbeerde dus de hoedanigheid van « persoon, vermeld in artikel 4.8.11 van het VCRO ».

De verzoekende partijen zijn van oordeel dat de conforme interpretatie *contra legem* van de Vlaamse Regering niet opgaat. De ruime interpretatie van de Vlaamse Regering zet daarentegen de deur open voor een verkapte *actio popularis*.

A.6.5. De verzoekende partijen stellen dat de Vlaamse Regering, met de stelling dat zij uitgaan van een verkeerde lezing van de bestreden bepalingen en door een interpretatie *contra legem* te verdedigen, erkent dat artikel 4.8.21 van de VCRO in strijd is met de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet.

A.6.6. Op de stelling van de tussenkommende partijen over de vergelijkbaarheid, antwoorden de verzoekende partijen dat er te dezen een verschil is tussen personen die een belang hebben om tegen de betwiste beslissing een beroep in te dienen – en die dus belanghebbenden zijn in de zin van artikel 4.8.11 van de VCRO – en alle andere personen wier tussenkomst wordt uitgesloten, inzonderheid diegenen die met de betwiste beslissing van de deputatie genoegdoening hebben gekregen en die daartegen geen annulatieberoep kunnen instellen.

In tegenstelling tot de tussenkommende partijen zijn de verzoekende partijen voorts van mening dat er wel degelijk ook een vergelijking kan worden gemaakt tussen het belang van personen bij een tussenkomst voor de Raad van State en het belang van personen bij een tussenkomst voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

A.6.7. De verzoekende partijen betwisten het standpunt van de tussenkommende partijen dat de maatregel zou beogen tussenkomsten te vermijden die geen nuttig effect kunnen hebben op de situatie van de persoon die de vordering instelt. Een dergelijke doelstelling kan niet worden aangenomen.

Voor de verzoekende partijen is het niet pertinent een onderscheid te maken tussen diegenen die het beroep tegen de overheid steunen en diegenen die de beslissing van de overheid steunen. Dat criterium is voorts niet evenredig aangezien het de tussenkomst uitsluit van diegenen die het bestuur steunen en die wel degelijk een belang hebben bij de oplossing van de zaak.

A.6.8. In antwoord op de stelling van de tussenkommende partijen volgens welke er enkel een « hypothetisch » belang zou zijn om de beslissing van de overheid te steunen, herhalen de verzoekende partijen dat de algemene figuur van de tussenkomst ertoe strekt iedereen toe te laten tot het debat die belang heeft bij de oplossing van het geschil, in welke zin ook.

De verzoekende partijen wijzen de beschouwingen van de tussenkommende partijen over artikel 4.8.11 van de VCRO van de hand, nu het beroep geen betrekking heeft op die bepaling, maar op artikel 4.8.21 van de VCRO.

A.6.9. De verzoekende partijen betwisten de stelling van de tussenkommende partijen dat het recht op toegang tot de rechter geen verband zou houden met artikel 23 van de Grondwet. De grondwettelijke waarborg tot bescherming van de gezondheid of van een gezond leefmilieu omvat alle aspecten van die bescherming die aan bod komen in bestuurlijke of gerechtelijke procedures.

Artikel 23 van de Grondwet is ook van toepassing en kan worden geschonden zonder dat er discussie moet zijn over een eventuele *standstill*.

A.6.10. Wat het standpunt van de tussenkommende partijen over de schending van het Verdrag van Aarhus en de richtlijn 2011/92/EU betreft, antwoorden de verzoekende partijen dat het recht van toegang tot een rechter gewaarborgd moet blijven, welke beslissing de overheid ook heeft genomen.

A.6.11. De verzoekende partijen merken nog op dat een vernietiging van artikel 4.8.21 van de VCRO geen problemen doet ontstaan. Artikel 20, eerste lid, van het decreet van 4 april 2014, dat bepaalt dat elke belanghebbende kan tussenkomen in een hangende procedure, volstaat.

A.7. In zijn laatste memorie sluit D.Q. zich aan bij de memorie van antwoord van de verzoekende partijen.

Hij benadrukt eraan dat artikel 4.8.21 van de VCRO de hoedanigheid van tussenkommende partij beperkt tot de personen bedoeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, van de VCRO en met name de personen die hinder of nadelen kunnen ondervinden van de vergunningsbeslissing.

Volgens hem is het precies om die redenen dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen hem destijds niet heeft aangeschreven, omdat hij nu eenmaal geen tussenkommende partij in de zin van artikel 4.8.21 van de VCRO kon zijn.

Het gaat niet op om nu aan die bepaling een interpretatie *contra legem* te geven.

A.8. De Vlaamse Regering stelt dat het probleem dat de verzoekende partijen willen aanklagen – en waarmee de eerste verzoeker zou zijn geconfronteerd zoals blijkt uit de zaak nr. 6063 – niets te maken heeft met het bestreden artikel 4.8.21 van de VCRO.

Het probleem is dat de griffier van de Raad voor Vergunningsbetwistingen heeft nagelaten om D.Q. overeenkomstig artikel 15 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen een afschrift te zenden van het verzoekschrift waarmee een beroep was ingesteld tegen de beslissing van de deputatie waarbij de verkavelingsvergunning werd geweigerd.

Volgens de Vlaamse Regering erkennen de verzoekende partijen dat er, rekening houdend met de wijze waarop de bestreden bepalingen in de rechtspraak worden uitgelegd, geen probleem is met de ontvankelijkheid van tussenkomsten die effectief geschieden. Er is enkel een informatieprobleem, aangezien een partij die wel degelijk kon tussenkomen, dat niet gedaan heeft omdat zij niet op de hoogte was van de procedure.

Nu de tussenkomst van D.Q. ontvankelijk zou zijn geweest indien hij zou zijn tussengekomen – wat de verzoekende partijen niet ontkennen – kan er volgens de Vlaamse Regering geen probleem zijn met de bestreden bepalingen.

Het probleem heeft uitsluitend betrekking op de vraag welke publiciteit moet worden gegeven aan het feit dat bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen een procedure is opgestart. Dat probleem wordt niet geregeld in de bestreden bepalingen, maar in het voormelde procedurereglement van 13 juli 2012.

De Vlaamse Regering stelt dat een eventuele vernietiging geenszins het door de verzoekende partijen beoogde resultaat zou hebben. Indien het decreet eenvoudig zou bepalen dat elke belanghebbende kan tussenkomen in een hangende procedure, zou het resultaat in zaak nr. 6063 nog altijd hetzelfde zijn.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepalingen en de context ervan

B.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van artikel 4.8.21 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna : VCRO) en van artikel 82 van het Vlaamse decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges.

B.2.1. Artikel 4.8.21, § 1, van de VCRO, ingevoegd bij artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, bepaalde vóór de wijziging ervan bij het decreet van 4 april 2014 :

« § 1. Elk van de belanghebbenden, vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, kan in de zaak tussenkomen.

De Vlaamse Regering bepaalt op welke wijze een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend. Zij bepaalt de vervaltermijnen die niet korter mogen zijn dan twintig dagen.

De Vlaamse Regering bepaalt tevens de vormvereisten waaraan het verzoekschrift moet beantwoorden. Zij bepaalt welke stukken bij het verzoekschrift gevoegd moeten worden ».

B.2.2. Voor zover het beroep tegen die bepaling zou zijn gericht, is het niet ontvankelijk *ratione temporis*, aangezien het niet is ingesteld binnen de bij artikel 3, § 1, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vastgestelde termijn van zes maanden vanaf de bekendmaking van de bestreden bepaling, bekendmaking die te dezen is geschied in het *Belgisch Staatsblad* van 24 augustus 2012.

B.3.1. Artikel 82 van het Vlaamse decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (hierna : decreet van 4 april 2014) bepaalt :

« Artikel 4.8.21 van [de VCRO], vervangen bij het decreet van 6 juli 2012, wordt vervangen door wat volgt :

‘ Art. 4.8.21. Elk van de personen, vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, kan in de zaak tussenkomen. ’ ».

B.3.2. In zoverre het bij aangetekende brief van 23 oktober 2014 ingestelde beroep strekt tot de vernietiging van artikel 4.8.21 van de VCRO, zoals vervangen bij het decreet van 4 april 2014, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 1 oktober 2014, is het ontvankelijk *ratione temporis*.

B.4.1. Artikel 4.8.11, § 1, van de VCRO waarnaar de bestreden bepaling verwijst, bepaalt :

« § 1. De beroepen bij de Raad kunnen door de volgende personen worden ingesteld :

1° de aanvrager van de vergunning of van het as-builtattest, respectievelijk de persoon die beschikt over zakelijke of persoonlijke rechten ten aanzien van een constructie die het voorwerp uitmaakt van een registratiebeslissing, of die deze constructie feitelijk gebruikt;

2° de bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorganen;

3° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing;

4° procesbekwame verenigingen die optreden namens een groep wiens collectieve belangen door de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing zijn bedreigd of geschaad, voor zover zij beschikken over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten;

5° de leidend ambtenaar van het departement of, bij afwezigheid, diens gemachtigde voor vergunningen die afgegeven zijn binnen de reguliere procedure, behalve in de gevallen, vermeld in artikel 4.7.19, § 1, derde lid;

6° de leidend ambtenaar of, bij afwezigheid, diens gemachtigde van het departement of agentschap waartoe de adviserende instantie behoort, aangewezen krachtens artikel 4.7.16, § 1, eerste lid, respectievelijk artikel 4.7.26, § 4, 2°, op voorwaarde dat die instantie tijdig advies heeft verstrekt of ten onrechte niet om advies werd verzocht;

7° het college van burgemeester en schepenen voor vergunningen, afgegeven binnen de bijzondere procedure, op voorwaarde dat het tijdig advies heeft verstrekt krachtens artikel 4.7.26, § 4, eerste lid, 2°, of ten onrechte niet om advies werd verzocht.

De persoon aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerd administratief beroep bij de deputatie, wordt geacht te hebben verzaakt aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden ».

B.4.2. Artikel 20 van het decreet van 4 april 2014, dat deel uitmaakt van hoofdstuk 3 (« Rechtspleging »), afdeling 3 (« Bepalingen die van toepassing zijn op de Raad voor Vergunningsbetwistingen ») van dat decreet, bepaalt :

« Elke belanghebbende kan tussenkomen in een hangende procedure.

Het decreet, vermeld in artikel 2, 1°, b), bepaalt welke personen belanghebbende zijn.

De Vlaamse Regering bepaalt de procedure voor tussenkomst.

De Vlaamse Regering bepaalt de vervaltermijnen die niet korter mogen zijn dan twintig dagen ».

Met « het decreet, vermeld in artikel 2, 1°, b) » wordt het VCRO bedoeld.

B.4.3. Artikel 4.7.21 van de VCRO bepaalt :

« § 1. Tegen de uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing van het college van burgemeester en schepenen omtrent de vergunningsaanvraag kan een georganiseerd administratief beroep worden ingesteld bij de deputatie van de provincie waarin de gemeente is gelegen. Bij het behandelen van het beroep onderzoekt de deputatie de aanvraag in haar volledigheid.

§ 2. Het beroep, vermeld in § 1, kan door volgende belanghebbenden worden ingesteld :

1° de aanvrager van de vergunning;

2° elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden beslissing;

3° procesbekwame verenigingen die optreden namens een groep wiens collectieve belangen door de bestreden beslissing zijn bedreigd of geschaad, voor zover zij beschikken over een duurzame en effectieve werking overeenkomstig de statuten;

[...] ».

B.4.4. Artikel 4.7.23, van de VCRO bepaalt in de versie gewijzigd bij artikel 61 van het decreet van 4 april 2014 houdende wijziging van diverse decreten met betrekking tot de ruimtelijke ordening en het grond- en pandenbeleid :

« § 1. De deputatie neemt haar beslissing omtrent het ingestelde beroep op grond van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en nadat zij of haar gemachtigde de betrokken partijen op hun verzoek schriftelijk of mondeling heeft gehoord.

De Vlaamse Regering kan nadere regelen met betrekking tot de hoorprocedure bepalen.

§ 2. De deputatie neemt haar beslissing binnen een vervaltermijn van vijfenzeventig dagen, die ingaat de dag na deze van de betekening van het beroep. Deze vervaltermijn wordt verlengd tot honderdvijf dagen, als over de aanvraag in graad van beroep nog een openbaar onderzoek moet worden gevoerd of indien toepassing wordt gemaakt van het mondelinge of schriftelijke hoorrecht, vermeld in § 1, eerste lid. De vervaltermijn wordt verlengd tot honderdvijftig dagen als het aangevraagde wegeniswerken omvat en de provinciegouverneur gebruikmaakt van de mogelijkheid om de gemeenteraad samen te roepen overeenkomstig artikel 4.2.25, tweede lid.

Indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervaltermijn, wordt het beroep geacht afgewezen te zijn.

§ 3. Een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing wordt binnen een ordetermin van tien dagen gelijktijdig en per beveiligde zending bezorgd aan de indiener van het beroep en aan de vergunningsaanvrager.

Een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing of een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing wordt tevens bezorgd aan volgende personen of instanties, voor zover zij zelf niet de indiener van het beroep zijn :

1° het college van burgemeester en schepenen;

2° het departement;

3° de adviserende instanties, vermeld in artikel 4.7.16, § 1, eerste lid.

Aan het departement wordt tevens een kopie van het volledige dossier bezorgd.

§ 4. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de uitdrukkelijke beslissing of van de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, § 2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.

[...] ».

Ten aanzien van het belang van de verzoekende partijen

B.5.1. De tussenkomende partijen voeren aan dat de tweede, de derde en de vierde verzoekende partijen niet doen blijken van hun belang bij het beroep.

B.5.2. Het is te dezen niet nodig het belang van de tweede, derde en vierde verzoekende partijen te onderzoeken, nu het belang van de eerste verzoekende partij niet wordt betwist, noch betwistbaar is, temeer daar zij eveneens partij is in de zaak waarin de Raad van State bij zijn arrest nr. 228.690 van 7 oktober 2014 aan het Hof een prejudiciële vraag heeft gesteld over artikel 4.8.21 van de VCRO.

Ten gronde

B.6. In een eerste onderdeel van het enige middel voeren de verzoekende partijen aan dat artikel 4.8.21 van de VCRO de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet schendt, doordat aan personen die een bezwaar hebben ingediend tegen een vergunningsaanvraag, en die betrokken wilden worden bij het administratief beroep voor de deputatie en bij het jurisdictioneel beroep bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, toch de hoedanigheid van tussenkomende partij in de procedure voor die Raad wordt ontzegd, door enkel « personen vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, » van de VCRO te vermelden.

Volgens een tweede onderdeel zou inzonderheid artikel 23 van de Grondwet worden geschonden doordat die personen het recht wordt ontzegd om voor de rechter tussen te komen in een geschil dat betrekking heeft op het recht op bescherming van de gezondheid en van een gezond leefmilieu.

Volgens een derde onderdeel zouden de voormelde grondwetsbepalingen eveneens worden geschonden, in samenhang gelezen met het Verdrag van Aarhus van 25 juni 1998 betreffende toegang tot informatie, inspraak in besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, en met de richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, die het recht van inspraak van het publiek in milieugeschillen waarborgen.

De drie onderdelen van het enige middel worden gezamenlijk onderzocht.

B.7. In tegenstelling tot wat de tussenkommende partijen aanvoeren, dient te worden onderzocht of het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de personen die worden vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, van de VCRO, die krachtens artikel 4.8.21 van de VCRO kunnen tussenkomen in de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, en, anderzijds, de personen die in die procedure niet kunnen tussenkomen omdat zij niet in het voormelde artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, zijn vermeld, en meer bepaald omdat zij geen belang hebben om tegen de beslissing van de deputatie op te komen, bestaanbaar is met het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.8. De verzoekende partijen voeren aan dat door de verwijzing, in de bestreden bepaling, naar artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, van de VCRO, inzonderheid naar het 3° ervan, de mogelijkheid om tussen te komen bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, wat derde belanghebbenden betreft, wordt beperkt tot « elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing ».

In die interpretatie wordt de mogelijkheid tot een tussenkomst voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen beperkt tot diegenen die tegen de beslissing van de deputatie over de vergunning, validering of registratie een beroep bij die Raad kunnen instellen, en wordt op onverantwoorde wijze afbreuk gedaan aan het algemeen beginsel van het recht op toegang tot een rechter voor een categorie van belanghebbenden.

Dat klemt des te meer daar de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, noch enige andere decretale bepaling voorziet in een mogelijkheid om derdenverzet aan te tekenen.

Derden, inzonderheid omwonenden, kunnen er immers belang bij hebben om voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen tussen te komen, ook wanneer bij die Raad een beslissing is aanhangig gemaakt van de deputatie tot weigering van een aanvraag tot vergunning, validering of registratie die hun geen hinder of nadelen berokkent, teneinde hun standpunt te kennen te geven, met name om de voor die Raad bestreden beslissing van de deputatie te verdedigen.

B.9.1. Volgens de Vlaamse Regering, hierin gevolgd door de tussenkomende partijen, zou de stelling van de verzoekende partijen berusten op een verkeerde lezing van de bestreden bepaling, die in samenhang moet worden gelezen met de artikelen 4.8.11, § 1, en 4.7.23 van de VCRO. In de interpretatie die zij voorstaan, doet artikel 4.8.21 van de VCRO geen verschil in behandeling ontstaan tussen derde belanghebbenden die wensen tussen te komen in de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

B.9.2. De Vlaamse Regering wijst erop dat de Raad van State bij zijn arrest nr. 228.692 van 7 oktober 2014 oordeelde :

« Indien een natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge het inwilligen van de vergunningsaanvraag en die in de reguliere administratieve procedure in eerste aanleg (artt. 4.7.12 – 4.7.20 VCRO) een bezwaarschrift indient in de loop van het openbaar onderzoek en in de administratieve beroepsprocedure (artt. 4.7.21 - 4.7.25 VCRO) de deputatie verzoekt om schriftelijk of mondeling te worden gehoord, en indien zulks ertoe strekt het met de bepalingen van het nationale milieurecht strijdig geacht handelen en nalaten van privé-personen en overheidsinstanties te betwisten, is die persoon een in artikel 4.7.23, § 1, VCRO bedoelde ‘ betrokken [partij] ’ ».

Artikel 4.7.23, § 1, van de VCRO, geciteerd in B.4.4, heeft betrekking op de « betrokken partijen » in de administratieve procedure voor de deputatie. De bestreden bepaling heeft geen betrekking op die administratieve procedure, maar op de jurisdictionele procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

B.9.3. De Vlaamse Regering en de tussenkomende partijen refereren voorts aan twee arresten van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Bij zijn arrest nr. A/2013/0753 van 17 december 2013 oordeelde die Raad :

« De tussenkomende partijen wensen als derden tussen te komen om de verwerping van het beroep tot vernietiging te bepleiten. Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, tonen de tussenkomende partijen aan dat zij als omwonenden belang hebben bij de oplossing van het geschil. Als de vernietiging van de bestreden beslissing wordt uitgesproken, wordt de rechtsplicht van de verwerende partij gereactiveerd om zich over de aanvraag van de verzoekende partij uit te spreken. De tussenkomende partijen maken afdoende en concreet aannemelijk welke hinder en nadelen daaruit voor hen kunnen voortvloeien. Het belang om aan het gerechtelijk debat deel te nemen en zodoende een voor hen nadelige vergunningsbeslissing te voorkomen, kan hen dan ook niet worden ontzegd. De door de verzoekende partij voorgestane lezing van artikel 4.8.16, § 1, eerste lid, 3°, VCRO, in samenhang met artikel 4.8.19, § 1, eerste lid VCRO, zou op een onevenredige beperking van het recht op toegang tot de rechter neerkomen.

Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk » (www.rwo.be).

De bepalingen van de artikelen 4.8.16 en 4.8.19 van de VCRO vermeld in dat arrest stemmen overeen met de huidige artikelen 4.8.11 en 4.8.21 van de VCRO.

Bij zijn arrest nr. A/2014/0012 van 14 januari 2014 oordeelde de Raad voor Vergunningsbetwistingen :

« De tussenkomende partijen zijn de beroepsindieners bij de verwerende partij en op hun beroep werd de aanvankelijke door het college van burgemeester en schepenen verleende vergunningsbeslissing door de deputatie hervormd tot een weigeringsbeslissing. Rechtstreekse hinder of nadelen kunnen de tussenkomende partijen ingevolge deze weigeringsbeslissing niet ondervinden. Het door de tussenkomende partijen ingestelde beroep bij de deputatie werd immers ingewilligd en zij hebben dus als het ware reeds voldoening bekomen.

De figuur van de tussenkomst kan evenwel ook aangewend worden om de beslissing van de verwerende partij te ondersteunen en in dit licht de middelen van de verzoekende partij te weerleggen. Het door de verzoekende partij ingestelde beroep kan immers potentieel leiden tot de vernietiging van de weigeringsbeslissing van de deputatie.

Hiermee wordt aangetoond dat de tussenkomende partijen een belang kunnen laten gelden bij hun tussenkomst. Zij wensen immers dat de Raad het beroep tegen de weigeringsbeslissing verwerpt. Anders oordelen zou neerkomen op een onevenredige beperking van het recht op toegang tot de administratieve rechter » (www.rwo.be).

B.9.4. Volgens die rechtspraak wordt de bestreden bepaling zo begrepen dat de verwijzing naar artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, 3°, van de VCRO (« natuurlijke persoon of rechtspersoon die rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden als gevolg van de vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing ») als personen die hinder of nadelen zouden kunnen ondervinden ook de personen beoogt die er belang bij hebben dat een beslissing van de deputatie tot verwerping van de aanvraag zou worden bevestigd. Die personen kunnen derhalve als derde belanghebbenden tussenkomen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Aldus geïnterpreteerd doet artikel 4.8.21 van de VCRO niet het door de verzoekende partijen aangeklaagde verschil in behandeling ontstaan.

Onder het voorbehoud van die interpretatie is het middel niet gegrond.

B.10. Een lezing van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met de andere in B.6 vermelde bepalingen leidt niet tot een andere conclusie.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep, onder voorbehoud van de interpretatie vermeld in B.9.4.

Aldus gewezen in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 4 november 2015.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Alen